

Arrest

nr. 191 929 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ivoriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 juni 1987.

De verzoekende partij dient op 16 juli 2012 een asielaanvraag in. Op 9 augustus 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 20 augustus 2013 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 12 november 2013 met nummer 113 655 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 14 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 18 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer, die verklaart te heten:

Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer :

Naam/nom: D.[...]

Voornaam/prénom: L.[...]

Geboortedatum/dat de naissance: 04.06.1987

Geboorteplaats/ lieu de naissance: D.

Nationaliteit/nationalité: Ivoriaan / Ivoirien

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 05/02/2016.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen^, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, au plus tard le 05/02/2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1 :

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

Artikel 74/14 :

- *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken;*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 22/08/2013.

[...].”

Op 18 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die tevens op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D.[...]

voornaam: L.[...]

geboortedatum: 04.06.1987

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Ivorkust

In voorkomend geval, ALIAS: D.L.[...] 04.06.1995, Guinée

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens zwartwerk (PV TU.69.L1.002976/2017 van de politie zone van PZREGIO TURNHOUT.)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding van 18 februari 2017

De eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Ter terechtzitting doet de verzoekende partij echter afstand van haar middelen inzake de vasthouding. De middelen aangaande de vasthouding – waar de Raad op zich al geen bevoegdheid voor heeft – zullen dan ook niet besproken worden bij het onderzoek van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat uitsluitend tegen de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In het middel zelf voert de verzoekende partij ook de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) en een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Redenen: (...)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Ivoorkust en gedurende drie jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

Verwerende partij weigert hier afdoende rekening mee te houden, meer nog want nergens wordt er enige verwijzing of motivering omtrent deze samenwoning gemaakt. Hij verblijft ook wel degelijk op een vast adres en woont effectief daar samen met zijn vriendin

Dat hier geen enkel onderzoek naar verricht is en de motivering dan ook fout, minstens onzorgvuldig is!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig en individueel onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 8 van het EVRM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient elk dossier individueel, zorgvuldig en in zijn geheel te onderzoeken!

Dat verwerende partij hier flagrant onzorgvuldig is geweest!

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Ivoorkust wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn, bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden!

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

De bestreden beslissing motiveert immers foutief waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

Men verwijst immers naar het ontbreken van een vast adres hoewel verzoeker hier wel degelijk over beschikt en er samenwoont met zijn vriendin en haar gezin.

Tevens is de motivering ook onvoldoende!

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;*
- indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;*
- indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;*
- indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;*
- indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;*
- indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;*
- indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;*
- indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;*

- indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.

Verzoeker voldoet NIET aan het geheel van elementen, opgesomd in de lijst, integendeel zelfs.

Hij heeft in België ook nooit een valse naam opgegeven.

Verzoeker heeft tot op heden een blanco strafregister en meer van de hierboven vermelde feiten zijn niet van toepassing op verzoeker.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende motiveert waarom verzoeker vastgehouden dient te worden.

III.2. Schending van artikel 3 van het EVRM

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker zijn leven in gevaar is indien hij dient terug te keren.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet invoeren, hij kan dan ook niet terugkeren!!

Dat er zich heel wat vragen kunnen gesteld worden bij de actuele situatie in Ivoorkust, zie ook het advies dat daarin gegeven wordt:

“Bij reizen in Ivoorkust is verhoogde waakzaamheid geboden sinds de terroristische aanslag die op 13 maart 2016 heeft plaatsgevonden in Grand-Bassam. Niet-essentiële reizen naar niet-beveiligde locaties met een hoge concentratie aan mensen, in Abidjan en elders in het land worden afgeraden. Het grensgebied met Liberia dient ook vermeden te worden.”

Ook Nederland merkt op dat het in Ivoorkust momenteel heel onrustig is. Verzoeker verwijst naar de vele meldingen mbt opstandige militairen die de macht grijpen. Stellen dat het enkel voor toeristen onveilig zou zijn is niet realistisch en flagrant fout. Verzoeker is zijn land ontvlucht op zoek naar veiligheid en kan er nergens meer terecht zonder kans te lopen om in een levensbedreigende en mensonterende situatie terecht te komen.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in zijn beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig! Men levert nu een bevel af en dient dan ook de actuele situatie te onderzoeken.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, alinea 1, 1° en 8° van de vreemdelingenwet en op grond van de artikelen n74/14 §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Evenmin betwist hij dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het door verzoeker op 4 januari 2014 ingediende beroep tot nietigverklaring gericht tegen de bijlage 13quiquies op 16 mei 2014, bij arrest nr. 124.099, verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2013 is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig en het komt aan verzoeker toe om aan die wettelijke verplichting gevolg te geven.

Het feit dat verzoeker geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het eerder definitief in het rechtsverkeer zijnde bevel om het grondgebied te verlaten, hij geen vast verblijfsadres kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur verantwoordt dat er geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat er d.d. 17 februari 2017 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. TU.55.L1.002983/2017 en PV nr. TU.69.L1.002976/2017, opgeteld door de politiezone regio Turnhout). Verzoeker werd aangetroffen terwijl hij bezig was het rondragen van reclamefolders. Bij controle nam hij de benen, maar werd toch van zijn vrijheid beroofd. Hij had geen documenten bij zich op grond waarvan hij kon worden geïdentificeerd. Op grond van die vaststelling door de politie, is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur oordeelde dat gelet op het winstgevend/bedrieglijk karakter van die feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker betwist niet dat hij aan het werk was zonder in het bezit te zijn van de nodige documenten (geldige arbeidskaart). Hij gaat hieraan volledig voorbij bij de bespreking van het middel.

Waar hij stelt dat zijn leven in gevaar is als hij zal moeten terugkeren, laat hij na deze vrees te concretiseren. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen die hij geenszins staft. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij dient concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet, waardoor een schending van deze hogere rechtsnorm in casu niet wordt aangetoond.

Waar verzoeker kritiek uit op de vasthouding, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande geen rechtsmacht heeft, die overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet toekomt aan de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Waar verzoeker meent dat er geen rekening gehouden werd met zijn relatie met zijn partner, dient te worden opgemerkt dat er zich in het administratief dossier geen enkel spoor bevindt van enige relatie. Ook in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het opwerpen van een relatie en het bestaan van een gezinsleven, zonder zijn vermeende partner bij naam te noemen. Van het bestuur kan niet verwacht worden te motiveren omtrent datgene waarvan zij nooit in kennis werd gesteld. Bovendien laat verzoeker verkeerdelijk uitschijnen als zou uit artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht voortvloeien. Het tegendeel blijkt uit het arrest nr. 233.125 van 3 december 2015 van de Raad van state, dat onder meer luidt als volgt:“(…).”

In het auditorsverslag van werd tevens verwezen naar voormeld arrest van de Raad van State en gesteld wat volgt:

“(…) Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt bijgevolg dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt zodat in het bevel om het grondgebied te verlaten niet dient gemotiveerd te worden of aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan daarentegen als annulatierechter aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en het administratief dossier nagaan of er aan de toepassingsvoorwaarden is voldaan en desgevallend tot een schending van artikel 8 van het EVRM besluiten.(…)”

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat

de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De verzoekende partij houdt voor dat in de eerste bestreden beslissing geen rekening is gehouden met haar gezinsleven. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij samenwoont met haar vriendin op een vast adres.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op geen enkel moment melding maakt van een gezinsleven met enige vriendin. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij nalaat om haar 'vast' adres te vernoemen of de naam van haar vriendin vermelden. Voor zover de verzoekende partij volhoudt dat zij een vast adres heeft, blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Zo wordt in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 29 januari 2016 het volgende opgenomen: *"Geeft eerst een vroeger adres in Wuustwezel op, dan een adres in Berchem, maar valt bij bevraging door de mand, zegt uiteindelijk in de H.straat te Antwerpen te verblijven doch kent het nummer niet en kan niet zeggen of het een huis of een appartement betreft. Er zouden nog mensen wonen maar hij kent geen namen. Weigert dus te vertellen waar hij exact verblijft"*. Verder wordt in het administratief dossier melding gemaakt van een (eerder) adres in Wuustwezel, maar op 26 november 2013 zou de verzoekende partij afgevoerd zijn van ambtswege, waardoor zij niet kan voorhouden dat dit haar vaste verblijfplaats zou zijn. De verzoekende partij laat na om aan te tonen dat zij op een vast adres verblijft en kan dus eveneens niet aantonen dat zij een effectieve samenwoning heeft met haar vriendin.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de vriendin van de verzoekende partij haar partner meerdere malen is gaan bezoeken in het gesloten centrum waar de verzoekende partij verblijft en tevens dat de vriendin van de verzoekende partij zwanger is en dat de verzoekende partij wenst om haar kind te erkennen. De Raad stelt vooreerst vast dat deze informatie niet werd medegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing en dat dit tevens niet wordt vermeld in het verzoekschrift. Ook laat de verzoekende partij na hiervan enig begin van bewijs voor te leggen. Deze beweringen worden ook geenszins ondersteund door enige stukken uit het administratief dossier. Bovendien gaat de advocaat van de verzoekende partij eraan voorbij dat er ook in het verzoekschrift geen concrete informatie inzake het (verblijfs)adres en de vriendin van de verzoekende partij wordt gegeven. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts wijst de Raad erop dat hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Waar de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat haar cliënt niet werd gehoord, wijst de Raad erop dat dit een nieuw middel betreft waarvan zij nalaat aan te tonen dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in het verzoekschrift. Het ter terechtzitting nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele manier het voorgehouden gezinsleven aannemelijk maakt, waardoor de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de verwerende partij een andere beslissing had genomen indien de verzoekende partij was gehoord. Bovendien heeft de verzoekende partij geweigerd om een verslag in te vullen op 20 februari 2017. De verzoekende partij heeft dus op het eerste moment dat zij werd gehoord – weliswaar na het nemen van de bestreden beslissingen – nagelaten om een gezinsleven aan te halen.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoont dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij in België een beschermenswaardig gezins- of privéleven heeft. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Waar de verzoekende partij verwijst naar een Belgisch reisadvies, dient te worden opgemerkt dat zij niet aannemelijk maakt dat zij zich hier nuttig op kan beroepen en dat het advies ook haar persoonlijke situatie raakt, nu een reisadvies wordt gericht aan de Belgische burgers die naar Ivoorkust reizen en niet aan personen met de Ivoriaanse nationaliteit die naar hun land van herkomst terugkeren. Bovendien betreft het advies slechts de waarschuwing niet te reizen naar niet-beveiligde locaties met een hoge concentratie aan mensen en tevens het grensgebied met Liberia te vermijden. De verzoekende partij toont niet aan dat zij precies naar één van deze plekken dient terug te keren of er onvermijdelijk zal terechtkomen. Ook de loutere bewering dat er vele meldingen zijn inzake opstandige militairen maken geen persoonlijk ernstige en reëel risico op foltering of een mensonterende behandeling aannemelijk. De verzoekende partij stelt dat Ivoorkust niet enkel voor toeristen onveilig is, maar laat na om dit *in concreto* aan te tonen. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending is van artikel 3 van het EVRM. Een schending van deze bepaling wordt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

3.2. In een tweede middel, dat uitsluitend ten aanzien van het inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing, wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13sexies (inreisverbod) betekend.

Redenen: (...)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art. 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Ivoorkust en gedurende drie jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

*IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur
Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel*

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.” Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker. Nergens in de motivering is er sprake van verzoekers’ samenwoning met zijn vriendin en

het verblijf op haar adres. Dat dit een lacune in de beslissing is en men zich dient af te vragen of dit bewust is of door een gebrek aan zorgvuldigheid en/of door geen onderzoek terzake te hebben verricht.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had"

Indien er een onderzoek zou gebeurd zijn, zou wel degelijk blijken dat er aan het gezinsleven van verzoeker en partner niet getwijfeld kan worden.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de partner van verzoeker de Belgische verblijfstitel heeft.

We beamen dat samenwoning op zich geen automatisch recht geeft op verblijf op het grondgebied maar uiteraard dient met dit gegeven wel rekening te worden gehouden en kan niet zomaar een inreisverbod voor de maximumperiode van 3 jaar worden opgelegd. Er dient wel rekening mee gehouden te worden en dit dient uit de motivering te blijken. Verwerende partij dient dit dus wel degelijk in overweging te nemen bij het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer een termijn van 3 jaar kan opleggen, zonder afdoende afweging te maken in het dossier.

Verwerende partij motiveert in zijn beslissing niets mbt de samenwoning met zijn partner en legt desalniettemin de maximumtermijn op!

Verzoeker heeft hier eindelijk een leven in veiligheid en geborgenheid gevonden en heeft het recht bij zijn partner te blijven, minstens dient hiermede rekening te worden gehouden bij het nemen van een beslissing.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

"Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blij te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd."

Verwerende partij verwijst in zijn beslissing om een inreisverbod van 3 jaar te verantwoorden naar de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te blijven.

Verzoeker heeft al heel wat inspanningen geleverd om zich hier te integreren en legaal op het grondgebied te verblijven en wenst verder, samen met zijn vriendin, een veilig en gelukkig leven te leiden in België.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Louter vermelden dat er een onderzoek is uitgevoerd, is onvoldoende!

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij NIET met alle elementen en het geheel van elementen in casu heeft rekening gehouden en toch een maximaal inreisverbod van 3 jaar heeft opgelegd.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker!

Men haalt niet alleen drogredenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afdoende afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een 'tijdelijke verwijdering' met zich zou meebrengen. Zijn partner bezit immers een Belgische verblijfstitel en woont hier in België.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van artikel 3 van het EVRM

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Ivoorkust nog steeds zeer onveilig en onrustig is.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker zijn leven in gevaar is indien hij dient terug te keren.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet invoeren, hij kan dan ook niet terugkeren!! Er zijn recentelijk heel wat meldingen van opstandige militairen en dit om verscheidene redenen. Waar zou verzoeker dan terecht kunnen?? Hier moet toch minstens duidelijkheid over zijn!!

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in zijn beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Zoal steeds besproken onder het eerste middel, betwist verzoeker niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bijlage 13quinquies die definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Het bestuur diende derhalve een inreisverbod op te leggen.

In hoofde van de verwerende partij is er geenszins sprake van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

" (...)"

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

"(...)" (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

"(...)." (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat "De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen", doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Derhalve werd in casu terecht besloten dat een inreisverbod van drie jaar moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat de verzoeker had nagelaten vrijwillig gevolg te geven aan de op hem rustende terugkeerverplichting en nadat in zijn hoofde een proces-verbaal werd opgemaakt wegens zwartwerk. In de beslissing werd gemotiveerd dat gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van die feiten afgeleid kan worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Waar verzoeker voorhoudt dat geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn situatie en er niet afdoende werd gemotiveerd om welke reden een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dient te worden opgemerkt dat de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing in overeenstemming is met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: "(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft gegeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."

De verwijzing naar het niet gevolg geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel en de schending van de openbare orde uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, zijn dan ook wel degelijk relevante factoren bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. In de beslissing werd gemotiveerd dat verzoeker niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging toe werken. Er werd gewezen op het winstgevend en bedrieglijk karakter en om het belang van de immigratiecontrole. Er werd niet op automatische wijze geopteerd voor de duur van drie jaar. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.

Verzoeker toont in elk geval niet aan met welke specifieke omstandigheid geen rekening zou zijn gehouden, doch beperkt zich tot een theoretisch betoog aangaande het gezinsleven. Zoals afdoende uiteengezet in het eerste middel, maakt verzoeker enkel melding van een relatie en een partner, zonder deze laatste bij naam te noemen. Hij voegt geen enkele stukken toe waaruit het bestaan van een relatie zou kunnen worden afgeleid en ook in het administratief dossier bevindt er zich hieromtrent geen enkel spoor. Het bestuur kan niet verweten worden niet te motiveren omtrent datgene waarvan zij niet op de hoogte is. Ook werd in het eerste middel reeds afdoende uiteengezet dat uit artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht voortvloeit.

Verweerder verwijst naar recente rechtspraak in die zin:

“(…).” (R.v.V. nr. 113.381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-cce.be>).

Zie ook:

“(…).” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

“(…).” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En:

“(…).” (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

In arrest nr. 134.784 d.d. 9 december 2014 oordeelde de Raad wat volgt:

“(…).”

In arrest nr. 147.933 d.d. 17 juni 2015 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer wat volgt:

“(…).”

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De tweede bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke motieven worden in de tweede bestreden beslissing weergegeven. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij gebruik maakt van verschillende identiteiten en dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft of dit weigert door te geven aan de autoriteiten. Er werd tevens een proces-verbaal opgemaakt wegens zwartwerk. Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, stelt de verwerende partij dat kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dit zijn de redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De redenen waarom de verwerende partij heeft gekozen voor een inreisverbod van drie jaar, worden tevens weergegeven. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de vereiste machtiging te werken. Gelet op deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen is een inreisverbod van drie jaar proportioneel. Er wordt in de tweede bestreden beslissing nogmaals gewezen op de schending van de openbare orde.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.1. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek heeft op de tweede bestreden beslissing, voert zij in wezen de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” of “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In casu voert de verzoekende partij aan dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het

EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er geen rekening gehouden werd met haar gezinsleven, dient de Raad in eerste instantie na te gaan of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst *in casu* naar haar gezinsleven met haar vriendin, die een Belgische verblijfstitel zou bezitten. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel, waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aannemelijk maakt. De verzoekende partij betoogt dat indien een onderzoek zou zijn gevoerd, er niet getwijfeld zou worden aan het voorgehouden gezinsleven. De verzoekende partij gaat hiermee voorbij aan het feit dat noch in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift enige concrete informatie inzake de vriendin van de verzoekende partij te vinden is. Er wordt geen voornaam, familienaam of adres vermeld. De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aannemelijk.

De Raad herhaalt dat voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de tweede bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, de Raad dient vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij heel wat inspanningen heeft geleverd om zich te integreren en legaal op het grondgebied te verblijven, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij nalaat om hiervan een begin van bewijs voor te leggen. Deze voorgehouden integratie wordt ook niet ondersteund door de stukken uit het administratief dossier. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het inreisverbod stelt dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de overige motieven van het inreisverbod niet betwist. Zo betwist zij niet dat er een proces-verbaal werd opgemaakt inzake zwartwerk en dat zij omwille van het karakter van deze feiten geacht kan worden met haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle specifieke omstandigheden. Er blijkt bijgevolg ook niet dat de verwerende partij zomaar de maximumtermijn van drie jaar heeft opgelegd. Er wordt gemotiveerd om welke redenen een inreisverbod van drie jaar proportioneel is en de Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motieven niet betwist of niet heeft kunnen weerleggen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3.2. De Raad herhaalt de bespreking van artikel 3 van het EVRM in het eerste middel. Het betoog van de verzoekende partij, waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Waar de verzoekende partij verwijst naar verschillende bronnen in de media om te besluiten dat de situatie in Ivoorkust nog steeds zeer onveilig en onrustig is, zonder ook maar één van deze bronnen te benoemen of bij te brengen, maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofd een schending is van artikel 3 van het EVRM. Een schending van deze bepaling wordt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.2.3.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de tweede bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS